

# РЕШЕНИЕ

№ 6785

гр. София, 19.02.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в публично заседание на 27.01.2026 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: София Тодорова**

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **3331** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на министъра на правосъдието, чрез юрк. Л. Н., срещу решение № 65 от 19.02.2025 г. по преписка № 196/2021 г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), с което: 1) е установено, че ответната страна министъра на правосъдието на Република България, чрез пълномощника Л. Н. – юрк. в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с адрес за призоваване [населено място], [улица], е извършила нарушение на Закона за защита от дискриминация по Глава втора, Раздел I „Защита при упражняване правото на труд“ по чл. 14 по отношение на жалбоподателя М. Д. Г.; 2) е препоръчано, на основание чл. 47, т. 11 от Закона за защита от дискриминация, ответната страна министърът на правосъдието на Република България, чрез пълномощника Л. Н. – юрк. в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с адрес за призоваване [населено място], [улица], да се въздържа и да съблюдава занапред за действия, които биха могли да породят съмнение у служителите за проява на дискриминация въз основа на Глава втора, Раздел I „Защита при упражняване правото на труд“; 3) е дала задължителни предписания в 3-месечен срок, ответната страна министърът на правосъдието на Република България, да изравни заплатите на „старши юрисконсулт“ по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС (със статут по Закона за Министерство на вътрешните работи/ЗМВР/) и „старши юрисконсулт“ по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНЗС (със статут по Закона за държавния служител /ЗДСл/).

В касационната жалба се излагат съображения, че решението е неправилно и необосновано. Касаторът счита, че административният орган не само е допълнил решението си със засегнатото лице, но е изменил и страните в производството, като е добавил процесуалния

представител на министерство на правосъдието. Освен това сочи, че оспорва решението в цялост, тъй като не е установено неблагоприятно третиране посредством сравнение. За да е налице проява на дискриминация по смисъла на Закона за защита от дискриминацията (ЗЗДискр.), е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. В конкретния случай служителят следва да се съпоставя само и единствено с другите служители с неговия служебен статут. Излага подробни съображения по материалната законосъобразност на постановеното решение. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация, чрез юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – М. Д. Г. изразява становище за неоснователност на оспорването. Твърди, че обжалваното решение следва да се преценява като такова, чийто правен ефект и последици са ограничени единствено до изпълнение на посоченото в решение № 369 от 12.01.2024 г. по адм. дело № 1248/2023 г. на Върховния административен съд, а именно за допълване на диспозитива на решение № 355 от 22.07.2022 г. на КЗД за изпълнение на разпоредбата на чл. 65, т. 2 от ЗЗДискр. (установяване на нарушителя и засегнатото лице). Счита, че обжалваното в настоящото производство решение на КЗД, е ограничено като допълващо потвърден и правно валиден акт. Счита, че разгледано като допълващо, оспореното решение точно и прецизно е изпълнило указанията на Върховния административен съд (ВАС) и е пресъздадо изцяло съдържанието на решение № 355 от 22.07.2022 г. на КЗД, като единствено е добавено името му като засегнато лице.

Настоящият състав счита, че жалбата е допустима, като същата е подадена в законоустановения срок от лице имащо правен интерес от обжалване, срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване по силата на чл. 62, ал. 1, изр. трето от АПК, както и в изпълнение на определение № 10804 от 04.11.2025 г. по адм. дело № 10724/2025 г. на ВАС.

В представената по делото административна преписка се установява следното:

По жалба на М. Д. Г. срещу Министерство на правосъдието е постановено решение № 355 от 22.06.2022 г. по преписка № 196/2021 г. на КЗД, с което:

1) е установено, че ответната страна министър на правосъдието на Република България, чрез пълномощника Л. Н. – юрк. в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с адрес за призоваване [населено място], [улица], е извършила нарушение на Закона за защита от дискриминация по Глава втора, Раздел I „Защита при упражняване правото на труд“ по чл. 14.

2) е препоръчано, на основание чл. 47, т. 11 от Закона за защита от дискриминация, ответната страна министър на правосъдието на Република България, чрез пълномощника Л. Н. – юрк. в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с адрес за призоваване [населено място], [улица], да се въздържа и да съблюдава занапред за действия, които биха могли да породят съмнение у служителите за проява на дискриминация въз основа на Глава втора, Раздел I „Защита при упражняване правото на труд“.

3) е дадено задължително предписание в 3-месечен срок, ответната страна министърът на правосъдието на Република България, да изравни заплатите на „старши юрисконсулт“ по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС (със статут по Закона за Министерство на вътрешните работи/ЗМВР/) и „старши юрисконсулт“ по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНЗС (със статут по Закона за държавния служител /ЗДСл/).

Това решение е оспорено от министър на правосъдието. В жалбата не се е съдържало оплакване, че ответната страна не е правилно определена, тъй като в диспозитива е посочено „ответната страна министър на правосъдието на Република България, чрез пълномощника Л. Н. – юрк. в

Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“. С решение № 6768 от 14.11.2022 г. по адм. дело № 6499/2022 г. на Административен съд – София-град е отхвърлена жалбата на министъра на правосъдието против решение № 355 от 22.07.2022 г. на КЗД, втори заседателен състав, постановено по преписка № 196 по описа на 2021 г. на комисията. В посочения съдебен акт за нарушител е приет министърът на правосъдието.

С решение № 369 от 12.01.2024 г. по адм. дело № 1248/2023 г., ВАС е оставил в сила решение № 6768 от 14.11.2022 г., постановено по адм. дело № 6499/2022 г. от Административен съд – София-град. В мотивите на посочения съдебен акт е прието, че „обжалваният пред първоинстанционния съд административен акт, макар и оставен в сила като правилен е постановен в нарушение на чл. 65, т. 2 ЗЗДискр., тъй като органът не е посочил засегнатото лице, но този пропуск не представлява съществено нарушение, което би довело до отмяна на акта на КЗД.“. С оглед така направения извод, касационната инстанция е приела, че решението на Административен съд – София-град е правилно като краен резултат и следва да бъде оставено в сила, но трябва да бъде постановено и връщане на преписката на административния орган за допълване на постановеното решение по реда на чл. 62 – КЗД да изпълни разпоредбите на чл. 65, т. 2 от ЗЗДискр. (установяване на нарушителя и засегнатото лице).

М. Д. Г. е подал молба, с която след констатация, че съдът е изложил съображения, че в постановеното по делото решение № 369 от 12.01.2024 г., с което е оставено в сила решение № 6768 от 14.11.2022 г., постановено по адм. дело № 6499/2022 г. по описа на Административен съд – София-град въпреки, че са изложени мотиви, че делото следва да бъде върнато като преписка на Комисията за защита от дискриминация, която да допълни решението си, като се произнесе в съответствие с изискванията на чл. 65, т. 2 от Закона за защита от дискриминация като посочи установения нарушител и засегнатото лице, не се е произнесъл с решението си за това, поради което е поискал да бъде постановено допълнително решение.

С решение № 9278 от 29.07.2024 г. по адм. дело № 1248/2023 г. на ВАС е допълнено решение № 369 от 12.01.2024 г., постановено по адм. дело № 1248/2023 г. от Върховния административен съд със следния диспозитив: „Връща делото като преписка на Комисията за защита от дискриминация за допълване на диспозитива на постановеното от нея решение № 355/22.06.2022 г. по нейна преписка № 196/2021 г. с посочване на засегнатото лице.“.

Въз основа на така развитото се административно производство и последвалите оспорвания пред Административен съд – София-град и Върховния административен съд, е изготвен доклад от ст. юрк. в КЗД, като е поискано възобновяване на производството по преписка № 196/2021 г. на КЗД. С разпореждане № 422/09.09.2024 г. на председателя на КЗД производството по преписка № 196/2021 г. на КЗД е възобновено и същото е разпределено на Втори специализиран постоянен заседателен състав (който е постановил и първото решение по същата преписка). М. Д. Г. и министърът на правосъдието са уведомени за възобновеното производство в изпълнение на влязлото в сила решение на ВАС, като им е предоставена възможност да допълнят оплакванията си и да предоставят нови доказателства.

По преписката е постъпило становище от министъра на правосъдието, чрез гл. юрк. Л. Н., в което е посочено, че правилно ВАС е констатирал, че постановеният административен акт не отговаря на изискванията на чл. 65, т. 2 от ЗЗДискр., тъй като не е посочено засегнатото лице, поради което с допълнителното решение е върнал преписката на административния орган за допълване на диспозитива на решение № 355 от 22.06.2022 г. по пр. № 196/2021 г. с посочване на засегнатото лице. М. Г. е подал заявление, с което е поискал да се допълни диспозитива на посочения по-горе административен акт със засегнатото лице, така, както е указал ВАС.

Изготвен е доклад-заключение от докладчика по преписката и е насрочено открито заседание. Със

заповед № 12-11-162/29.01.2025 г. на председателя на КЗД е наредено друго лице от състава на КЗД да замести докладчика по преписката, поради обективна невъзможност на първоначално определения да участва в откритото заседание на 04.02.2025 г.

Видно от представения по делото протокол от 04.02.2025 г. страните не са имали възражения по доклада – заключение, не са представяни нови доказателства, и не са изразени несъгласия с допълването на първоначалното решение на КЗД.

С оспореното пред настоящата инстанция решение № 65 от 19.02.2025 г. по преписка № 196/2021 г. на КЗД е:

1) Установено, че ответната страна министъра на правосъдието на Република България, чрез пълномощника Л. Н. – юрк. в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с адрес за призоваване [населено място], [улица], е извършила нарушение на Закона за защита от дискриминация по Глава втора, Раздел I „Защита при упражняване правото на труд“ по чл. 14 по отношение на жалбоподателя М. Д. Г.;

2) Препоръчано, на основание чл. 47, т. 11 от Закона за защита от дискриминация, ответната страна министърът на правосъдието на Република България, чрез пълномощника Л. Н. – юрк. в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с адрес за призоваване [населено място], [улица], да се въздържа и да съблюдава занаяпред за действия, които биха могли да породят съмнение у служителите за проява на дискриминация въз основа на Глава втора, Раздел I „Защита при упражняване правото на труд“;

3) Дала задължителни предписания в 3-месечен срок, ответната страна министърът на правосъдието на Република България, да изравни заплатите на „старши юрисконсулт“ по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС (със статут по Закона за Министерство на вътрешните работи/ЗМВР/) и „старши юрисконсулт“ по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНЗС (със статут по Закона за държавния служител /ЗДСл/).

При така установените факти, като извърши цялостна проверка по реда на чл. 168, ал. 1 АПК за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, Административен съд - С.-град достигна до следните правни изводи:

Съгласно чл. 62, ал. 1 от АПК преди изтичане на срока за обжалване административният орган може да отстрани допуснати непълноти в акта. За нанесените промени се съобщава на заинтересованите лица. Решението за допълване подлежи на обжалване по предвидения в този кодекс ред. Законодателят не е предвидил изрично по чий почин следва да бъде инициирано искането за допълване, единствено в хипотеза, при която допуснатите непълноти в акта се извършват от страна на административния орган по негова инициатива, е предвидено задължителното съобщаване на заинтересованите лица /арг. чл. 62, ал. 1, изр. второ АПК/ с оглед осъществяване субективното право от обжалване на решението за допълване по реда на АПК. Следователно, при положение, че оспореното в настоящото производство решение е в изпълнение на влязло в сила решение № 369 от 12.01.2024 г. по адм. дело № 1248/2023 г. на ВАС, допълнено с решение № 9278 от 29.07.2024 г., то за административния орган е възникнало задължение от произнасяне. Решенията по чл. 62, ал. 1 от АПК се вземат от административния орган, който е постановил допълнения акт. Административният акт е издаден от компетентен орган по чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 48, ал. 2, т. 3 от ЗЗДискр. 3. състав е определен с разпореждане на председателя на КЗД, според оплакванията на жалбоподателя и е подписан от членовете, които са участвали в откритото заседание по преписка № 196/2021 г. на КЗД.

Решението е издадено в законоустановената писмена форма, като настоящият състав счита, че същият е мотивиран по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

Спазени са и административнопроизводствените правила. Страните са уведомени за

възобновяване на производството по преписката във връзка с изпълнението на влязлото в сила решение на ВАС, дадена им е възможност за възражение, за представяне на нови доказателства и за активно участие в производството, изготвен е доклад, който е приет без възражения и е проведено открито заседание, в което нито една от страните не е представила нови доказателства. По същество не са изложени възражения за допълване на диспозитива на първоначалното решение. Изложеното, обосновава извод, че в хода на възобновеното административно производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и които да са довели до нарушаване на правото на защита на участниците.

В процесното производство по допълване на административен акт, регламентирано в чл. 62, ал. 1 от АПК, се извършва проверка за съответствие с указанията на ВАС за пълнота на диспозитива. Съдът е ограничен от указанията на касационната инстанция, като дължи проверка, както относно правилното изпълнение на указанията, така и дали административният орган не е излязъл от обхвата на тези указания. В настоящия случай, макар и да не е изрично посочено в диспозитива, че процесното решение № 65 от 19.02.2025 г. по преписка № 196/2021 г. на КЗД допълва решение № 355 от 22.06.2022 г. по същата преписка, административният орган е постановил идентичен диспозитив, като в установителната част е допълнил името на засегнатото лице – жалбоподателят в административното производство М. Д. Г.. При внимателен прочит на процесното решение, съдът установи, че в мотивите не се съдържат нито различни установявания, освен посочените в решение № 355 от 22.06.2022 г., нито различни правни изводи. При тези данни съдът счита, че административният акт съответства и на материалния закон, като е постановен при точно изпълнение на указанията на ВАС.

Неоснователни са твърденията на касатора, че в процесното решение е добавено незаконосъобразно името на процесуалния представител на министъра на правосъдието, с което органът е променил страните в производството. Както в решение № 355 от 22.06.2022 г., така и в допълнителното решение № 65 от 19.02.2025 г. по преписка № 196/2021 г. на КЗД в първите два диспозитива като ответна страна е посочен „министърът на правосъдието на Република България, чрез пълномощника Л. Н. – юрк. в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с адрес за призоваване [населено място], [улица]“. Настоящият състав също не счита, че това е коректно отразяване на нарушителя, доколкото процесуалния представител на министъра на правосъдието не е ответна страна в производството по КЗК, а е участник, който осъществява правна защита на ответника – министъра на правосъдието, но в никакъв случай не може да се приеме, че това обстоятелство би могло да послужи като основание за отмяна на административния акт. В подкрепа на изложеното е факта, че по идентичен начин е изписан диспозитивът и в първоначалното решение на КЗД и не е констатирано нарушение на административния акт, водещ до неговата отмяна. Както Административен съд – София-град, така и Върховният административен съд са приели, че ответна страна и нарушител в административното производство е министърът на правосъдието. В тази връзка следва да се отбележи, че производството по допълване не служи за преразглеждане на фактите и правните изводи по случая, а само за отстраняване на пропуск, който в случая е констатиран от касационната инстанция.

В настоящия случай административният орган се е произнесъл точно в рамките на указанията, като е допълнил диспозитива със засегнатото лице, не е излязъл извън тях и не е изменил вече постановената част от акта. Допълването е реализирано само за липсващия елемент от акта – засегнатото лице, не са осъществени нови фактически установявания, не е изменена вече формираната в решение № 355 от 22.06.2022 г. воля и спорът не е пререшен.

В тази връзка неоснователни са всички доводи в касационната жалба за материална

незаконосъобразност на акта, свързани с наличието на дискриминация. Съдът счита, че с предявеното оспорване касаторът цели да се преразгледа спора по законосъобразността на решение № 355 от 22.06.2022 г., който е приключил с влязло в сила решение, което е недопустимо нито в настоящото съдебно производство, нито в проведеното административно производство по допълване на това решение.

Предвид всичко изложено, настоящият състав счита, че не са налице отменителните основания по чл. 146 от АПК и жалбата като неоснователно следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ и с оглед фактическата и правна сложност на делото, Министерство на правосъдието следва да бъде осъдено да заплати на Комисия за защита от дискриминация разноски в размер на 132.94 евро юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, СЪДЪТ

#### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на министъра на правосъдието срещу решение № 65 от 19.02.2025 г. по преписка № 196/2021 г. на Комисията за защита от дискриминация, с което: 1) е установено, че ответната страна министъра на правосъдието на Република България, чрез пълномощника Л. Н. – юрк. в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с адрес за призоваване [населено място], [улица], е извършила нарушение на Закона за защита от дискриминация по Глава втора, Раздел I „Защита при упражняване правото на труд“ по чл. 14 по отношение на жалбоподателя М. Д. Г.; 2) е препоръчано, на основание чл. 47, т. 11 от Закона за защита от дискриминация, ответната страна министърът на правосъдието на Република България, чрез пълномощника Л. Н. – юрк. в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с адрес за призоваване [населено място], [улица], да се въздържа и да съблюдава занапред за действия, които биха могли да породят съмнение у служителите за проява на дискриминация въз основа на Глава втора, Раздел I „Защита при упражняване правото на труд“; 3) е дала задължителни предписания в 3-месечен срок, ответната страна министърът на правосъдието на Република България, да изравни заплатите на „старши юрисконсулт“ по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС (със статут по Закона за Министерство на вътрешните работи/ЗМВР/) и „старши юрисконсулт“ по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНЗС (със статут по Закона за държавния служител /ЗДСл/).

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието с адрес [населено място], [улица] да заплати на Комисия за защита от дискриминация с адрес [населено място], [улица] юрисконсултско възнаграждение в размер на 132.94 евро (сто тридесет и две евро и деветдесет и четири евроцента).

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: